

Ο «ΠΟΥΛΟΛΟΓΟΣ»

ΤΟΥ ΚΩΝΤΙΚΑ 701 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΙΑΣ ΒΙΒΛΙΟ-
ΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

(Συνέχεια από τον αριθ. 210)

Καθώς φαίνεται από τους παραπάνω πινάκους στην Αθηνιώτικη παραλλαγή αναφέρονται τάκλουθα πουλιά που λείπουν απ' τή Βιεννέζικη :

Μιλάδελφος.
Σιφιέρι ή Σιφιέριν.
Πάπλια.
Σκορδουαλός ή Ασκορδουαλός.
Σμυρίλιο ή Σμυρίλιος.
Σπιτζάρι.

Και στή Βιεννέζικη πάλι παραλλαγή αναφέρονται τάκλουθα που λείπουν στην Αθηνιώτικη :

Ζάγανος.
Καλογραία.
Κορώνη ή Κουρούνα ή Κουρώνη.
Μπουφρος και Αγκιόμπουφρος.
Όμαρος.
Σπίνος.
Φάλκος.

Στήν Αθηνιώτικη παραλλαγή αναφέρεται ο Σπουργίτης και πάλι στή Βιεννέζικη έχουμε: Στρουθόπουλα. Μα και τὰ δύο αὐτὰ ὀνόματα εἶναι ἐνοῦ πουλιού, δηλαδή τοῦ σπορίλου τῶν ἀρχαίων, πού λατινικά λέγεται: *Passer domesticus*.

Στήν Βιεννέζικη παραλλαγή έχουμε: Καρκανιζῆς, ἀλλὰ τὸ πουλί αὐτὸ καθὼς κι ὁ κ. Αποστολίδης στοχαστικά παρατήρησε

ὁ βιβλιογράφος τοῦ Αθηνιώτικου κώντικα ἔκανε, ἀπὸ παρεξήγηση βέβαια, καρκαζῆ (= καρκαζῆα, λατινικά *corpus pica*) Στή Βιεννέζικη παραλλαγή βρίσκεται στίχ. 30 πουλί πουκάνος και πάλι στίχ. 40 καπουκάνος. Ὁ λόγος εἶναι γιὰ ἕνα κατὸ αὐτὸ πουλί, ὥστε τὸ πουκάνος πρέπει νὰ πάρουμε γιὰ λάθος τοῦ βιβλιογράφου ἀντί: [κα]πουκάνος.

Στή Βιεννέζικη παραλλαγή αναφέρεται πουτίκι, πού πρέπει νὰ διορθωθῆ σὲ πουτίκιν, γιατί στὰ χειρόγραφα πολλές φορές τὸ υ καὶ τὸ ν συχίζονται. Ἀλλὰ στήν Αθηνιώτικη παραλλαγή ἀντί: πουτίκι έχουμε νυκτερίδα, πούναι και πιδό τωσ-τό. Ἀλλὰ βρίσκεται, μιὰ φορά (στίχ. 200) και τὸνομα πουτίκι. Ἔτσι λέει, ἢ πέρδικα πρὸς τὴ νυκτερίδα.

Πουτίκι κακορρίζικο και νυκιοπερπατάρη.

Φαίνεται λοιπὸν πὼς τὸ πουτίκι τὸ λείει γιὰ παρατσούκλι και κατηγορία ἢ πέρδικα τῆς νυκτερίδας, ἐπειτα ὁμως οἱ βιβλιογράφοι τὸ καθιέρωσαν ἀντὶ τοῦ νυκτερίδα, γιατί δὲ μοῦ φαίνεται πολὺ πιθανὸ νὰ ἦταν κοινὸ και γνώριμο τὸνομα πουτίκι — νυκτερίδα.

Ἄλλες ἀξιοσημείωτες διαφορὲς πού ἔχουν οἱ δύο παραλλαγὲς σκετικὰ μὲ τὰ ὀνόματα τῶν πουλιῶν εἶναι οἱ ἀκόλουθες. Ἡ Αθηνιώτικη ἀναφέρει και θυληκά γερακίνα, και παῶνα κι ἀναφέρει και φασοάπουλα, ἐνὼ στή Βιεννέζικη ἀναφέρεται Φάσσα. Ὁ καπηκάνος, ὁ κούσσυφας, ὁ κωνκῆας, ἡ ὄφια, ὁ πασιγός, τῆς Αθηνιώτικης, στή Βιεννέζικη λέγονται: καπουκάνος, κότζυφρος, ἰζυκῆας, ἔφια, πασιδόνα. Ἐπίσης ἡ Βιεννέζικη ἀναφέρει και Στανουρασιό. Ὑπάρχουν ὁμως κι ἄλλες πολλές διαφορὲς πρὸς ὀνόματα τῶν πουλιῶν φθολογολογικῆς, πού δὲν τίς ἀναφέρω ξεχωριστὰ, μπορεῖ ὁμως ὅποιος θέλει, νὰ τίς ἰδῆ στοὺς πινάκους πού δημοσιεύω παραπάνω.

(Συνέχεια στ' ἄλλο φύλλο).

ΝΙΚΟΣ ΒΕΗΣ

ΤΗΣ ΡΟΔΟΣ ΤΟ ΞΕΦΤΕΡΙ

Βγήκε ἀπὸ βάρκα και κινῆ
Κατὰ τῆς Ρόδου τὰ βουνά,
Μὲ τὸ σπαθὶ τὸ κοφτερό,
Μὲ τὸ λεβέντικο φτερό,
Τοῦ Φράγκου ὁ γιὸς μιὰ μέρα,
Τοῦ ἀρχόντου τῆς Ἀνατολῆς,
Ποῦ εἶτανε μέγας και πολὺς,
Ποῦ εἶχε τίς στέρνες τίς χρυσῆς,
Και σκλαβοποῦλες περισσῆς,
Σ' ἄλη τῆ γῆς τὴν πέρα.

Βγήκε νὰ δῆ τίς ὁμορφιῆς
Ποῦ φέγγανε σὰ ζουγραφιῆς
Γύρω σιτὸν πύργο τοῦ Μηνῆ,
Πάνω στῆς Ρόδου τὰ βουνά,
Και κἀθόντας σὲ βροῦση,
Κοιτάει κοπέλλα και περνῶ,
Ποῦ ἕνα σκυλλὶ τὴν τριγερονῶ,
Τουφέμι δίκαννο κρατῶ,
Και σὰ λεβέντης περπατῶ
Νὰ πάη νὰ κυνηγήσῃ.

— Ὠρα καλὴ σου, κυνηγέ!
— Ὠρα καλὴ, τοῦ Φράγκου γιέ!
— Γιὰ πέρδικες κι' ἂν εἶσ' ἐδῶ,
Ἐγὼ ἦρθα σένα γιὰ νὰ δῶ,
Τῆς Ρόδου τὸ ξεφτέρι.
— Τὰ μάτια σου, ξανθὲ Ἀμυρῶ,
Κι ἂ δείχνουν πονεσῶς χαρῶ,
Κάλλιο νὰ ξέφυγῃς πὼς ἐγὼ
Και μοναχὴ μου ἂν κυνηγῶ,
Δὲν εἶμαι δίχως ταίρι.
Ἀμίλητα ὁ ἀρχοντοῦδος,
Πιάνει τὴ μέση τῆς Λενιῶς,
Και μιὰ ματιὰ του τῆς περνῶ,
Γλυκὸ φαρομάκι πού γερονῶ
Νοῦ και καρδιῆς και στήθια.
— Κι ἂν εἶσαι ξένος, κι ἂν ἐγὼ,
Τοῦ λείει φοβᾶμαι και ριγῶ,
Ὅμως ἡ φλόγα σου μ' ἀροῦ,
Γιατὶ ἔχεις κάτι πού ἀγαπῶ
Στὸ πρόσωπό σου ἀλήθεια.

Πίσω ἀπὸ δέντρο σκοτεινὸ,
Κοντὰ στὸ πρῶτο τὸ βουνὸ,
Προβάλλει κἀννα φοβεροῦ,
Ποῦ ἀκουμπάει μαυριδεροῦ
Σὲ χέρι λοκαμμένο.
Μιὰ φλόγα, μιὰ βροντὴ κακῆ,
Και μὲς στὶς φτέρες κίτου ἐκεῖ
Ἐνα σκυλλὶ μυρολογῶ
Ζευγάρι πού ψυχοραγῶ
Στὸ αἷμα κυλισμένο.

A. E.

Γιὰ τὴ θέση τοῦ μακαρίτη Ἀλβέρτου Σορέλ στή γαλλ. Ἀκαδημία, ὑποψήφιος εἶναι και ὁ γνωστὸς παριζιάνος δημοσιογράφος Μάρκελος Πρεβῶ, γνωστὸς ἀπὸ πολλὰ ἄρθρα του στὶς ἐφημερίδες και ἀπὸ τὰ σπαρταριστὰ του δηγήματα. Οἱ κυρίες μας δὲ τὸν ξέρουνε μὲ τὸ παραπάνω. Ὑποψήφιος γιὰ τὴν ἴδια θέση εἶναι και ὁ Σεγκούρ... συγγενὴς (;) τοῦ δικοῦ μας τοῦ Σεγκούρ (;) τοῦ κ. Ἐπισκοπόπουλου.

Δὲν τὸ πολυπιστεύουμε, μόνο και μόνο γιατί δὲν τὸ διαβάσαμε σ' ἐλληνικὴ ἐφημερίδα. Κάποια γαλλικὴ ἐφημερίδα γράφει πὼς στήν Πορτογαλία μπορεῖ πολὺ ἐρκολε νὰ χωρίζει κανεὶς τὴ γυναίκα του, ὅταν ἀφτῆ, χωρὶς τὴν ἄδεια τοῦ ἀντρός της, δημοσιεύει ἔργα φιλολογικὰ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΠ' Τ' ΑΓΙΑ ΧΩΜΑΤΑ

Ὁ Ἥλιος εἶτανε στή δύση του κι' ἔστειλε τίς τελευταῖες ἀχτίδες του στὰ κάστρα τῆς Ἱερουσαλὴμ και σ' ἄλα τὰ βουνὰ τριγύρω.

Κάτω σὲ μιὰ πεδιάδα, πού οἱ ἀχτίδες τοῦ ἡλίου δὲν ἔφταναν πρὸς μόνο στὶς κορυφὲς τῶν ἐλιόδενδρων, εἶταν κτισμένο ἀπὸ κάτασπρη πέτρα τὸ Μοναστήρι τῆς Παναγιάς. Ὁ ἀγέρας σιγοφουτούσε κι' ἡ δροσούλα εἶτανε σὰ βάρσαμο. Παντοῦ βασιλευε ἡσυχία και δὲν ἔκουγες ἄλλο παρὰ τὸ σιγανὸ περπάτημα ἐνὸς κοριτσιοῦ πού σιγὰ σιγὰ ἀνέβαινε ἐνα δρομάκι λιθόστρωτο κάτω ἀπ' τὴ σκιά τοῦ κάστρου. Εἶχε στή ράχη της δύο τρία δέματα, και φαίνονταν φοβισμένη σὰν νὰ τὴν ἀκολουθοῦσε κάποιος, κι' ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ γυρνοῦσε κι' ἔβλεπε πίσου της. Ἔφτασε ἐπὶ τέλος στὸ τέλος τοῦ δρόμου της, ἐκεῖ πού φταναν τὰ δέντρα τοῦ Μοναστηρίου, κι' εἶδεν ἕνα μονοπάτι, τὸ ἕνα πού πήγαινε στὸν ἀλόγουρο τοῦ Μοναστηρίου, και τ' ἄλλο στὸν ἀνοιχτὸ δρόμο τῆς Γεριχώς. τὸ κορίτσι πήρε τὸ δεύτερο μονοπάτι κάτω ἀπ' τὴ σκιά τῶν δέντρων, κι' ἄρχισε νὰ περπατῆ στὰ γεμάτα. Παντοῦ βασιλευε ἡσυχία, κι' ἕνα ἔφτασε στὸ τέλος τῶν δέντρων, κι' οἱ ἀχτίδες τοῦ ἡλίου ἔρχισαν νὰ σβύνουνε κοίταζε γύρω της, τὴν τῶσε τ' αὐτιά της, και μὴν ἀκούγοντας τίποτε, ψιθύρισε μὲ ψιλὴ φωνή: Διαμαντῆ, εἶσ' ἐκεῖ; στὸ ψιθύρισμα αὐτὸ, πετιέται μὲς ἀπ' τὰ χαμόκλαδα ἀπάνου στὸν τοῖχο ἕνα παλληκάρι, νέος καλόγερος και πιάνει σφικτὰ τὰ δύο χέρια τῆς νιῆς. Ἀχ Ρεβέκα, ἦρθες τὸ λοιπὸν; τ' ἀποφάτισε; κι' εἶσαι ἐτοιμη; Ναι, τ' ἀπεφάτισα, κι' εἶμαι ἐτοιμη ἂν τὸ νομίζεις σωστὸ κι' ἔχεις πίστη στὸ Γεχωθῆ. Γι' αὐτὸ εἶμαι παραβέβαιος, ἀπάντησε ὁ καλόγερος, γιατί κἀμοντας χτὲς βράδου τὴν προσευχὴ μου, ὡς ν' ἄκουσα μιὰ φωνὴ ἀπὸ πάνω νὰ μὲ λέγη «Διαμαντῆ, ἀρκετὰ τυραννίστηκες σ' αὐτὸ τὸ Μοναστήρι. Σῦρε τώρα μὲ τὴ νιῆ πού ἀγαπᾷς και δούλεψε μέσα στὸν κόσμος, και διὲς ὅ,τι ἔκαμα, και δόξασέ με.

Ὅταν ἡ νιῆ ἄκουσε και πίστεψε σ' αὐτὴ τὴν ὀπτασία τοῦ Διαμαντῆ, ἔλα λοιπὸν τοῦ εἶπε σιγανὰ, ἕς φύγοιμε ὅσο γλήγωρα μποροῦμε. Ναι εἶπε ὁ Διαμαντῆς μ' ἀναστεναχμὸ. Ὁ Θεὸς ξέρει τί τράβηξε σ' ἐκεῖνο τὸ χτίριο μέσα γιὰ δεκάξη τῶρα χρόνια. Ἐβλογημένος ὁ Θεὸς πού αὐτὰ τῶρα τέλειωσαν κι' ὅ,τι θέλει ἕς γίνῃ. Ἡ νιῆ στάθηκε τότες, νὰ μαζέψῃ τὰ δέματά της. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶχε μιὰ ἑβραϊκὴ φορεσιά. Τοῦ τὴν δίνει και τοῦ λείει, νὰ τὴν ἀλλάξῃ μὲ τὰ ρῆσα του γιὰ νὰ μὴ γνωριστῆ ἂν κανένας βρεθῆ ἀντίκρου τους. Ἐβγαλε μάλιστα και τὸ φακίλι πού εἶχε στὸ λακμὸ της και τὸ τύλιξε στὸ κεφάλι του γιὰ νὰ φαίνεται ἀπαράλλαχτος Ἑβραῖος. Τὰ καλογερικά του, τὰ ἔκαμαν ἕνα μπόγο, και τὰ πῆραν μαζὺ τους.

Ἔτσι λοιπὸν φορτωμένοι κι' οἱ δύο τους ἄρχισαν νὰ περπατοῦν στὰ γεμάτα πρὸς τὸ δρόμο τῆς Γεριχώς. Τζιμουδιά δὲν ἀκούγεται παρὰ πού και πού μουγκρικὰ ἄγριων θηριῶν μὲς ἀπ' τὰ βουνά. Ἡ Ρεβέκα ἤξερε ὅλα τὰ μονοπάτια, κι' αὐτὴ ὡδηγοῦσε τὸ Διαμαντῆ πού γιὰ δεκάξη χρόνια δὲν ἔβλεπε ἄλλο παρὰ τὰ πέτρινα πατώματα τοῦ Μοναστηρίου. Μόνο ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ πού ἔδωσαν στοῦ ἡλίου τὴ δύση, κι' ἔβλεπε τριγύρω του ἄλη ἐκεῖνη τὴν ὠραία Φύση και τὴ Ρεβέκα πού συνηγοροῦσε ἀπ' τὸ Μοναστήρι κοντὰ κι' ἔλεγε μονάχος του παιανὸν ἔργο εἶναι ὅλα αὐτὰ, τοῦ Θεοῦ ἢ τοῦ Διαδόλου γιὰ νὰ βαλῆ τὸν ἄνθρωπο στήν ἁμαρτία. Εἶτανε σ' ἀφτῆ τὴν ἀμφιβολίαν ὅταν μιὰ φορὰ ἀπάντησε στὸ δρόμο του ἕνα συνάδερφό του καλόγερο, και τοῦ γύρεψε νὰ τοῦ λύσῃ τὴν ἀπορία. Ὁ κακομοῖρης ὁ

καλόγερος τρώμαξε για την ερώτηση και είπε στο Διαμαντή πως δεν είναι άλλο παρά πλάσιμο του Θεού καθώς που βλέπει, κι' ότι είναι μεγάλη άμαρτία να νομίζη διαφορετικά κι' ο φτωχός ο Διαμαντής κατατρομαγμένος έμπαινε πάλι στο κελί του κι' άρχιζε τις μετάνοιες του. 'Αλλά τώρα όλα αυτά τ'άξεχασε ο Διαμαντής κι' ο νους του εΐτανε στο φευγιό. Ρωτά λοιπόν τή Ρεβέκα αν τ'ό καίκι θά είναι εκεί, κι' αν θά τ'ους φυλάζουνε, γιατί φοβούτανε και τή σκιά του.

Ναι, τού λέγει ή Ρεβέκα, άκουσα τ'ό καίκι νάρχεται άπ' τόν έβραϊκό μαχαλά κι' έστειλα μήνημα νά με τ'ό στείλουν στο χωριό μου για νά με πάρη. Θά φτάσουμε εκεί έξωρι τή βραδυ και θά πάμε στο σπίτι τού γέρο Σολομώντα που θά μάς φυλέψη για μιάν βραδυά, και τή δεύτερη μέρα θά κατέβουμε στο περιγιάλι για νά πάρουμε τ'ό καίκι. 'Ο Διαμαντής ο κακομοίρης άπορεύσε πως ένα καρίτζι πολύ νεότερο άπ' τόν ίδιο, ήξερε τόσα πράγματα, κ' εκείνος ήτανε σάν παιδί μπροστά της. Κατασκοτώθηκαν κ' οι δύο νά περπατούν, όσο που φτάσανε στο σπίτι τού γέρο Σολομώντα, που μαύρισαν τ'ά ματια του νά τ'ους φυλάγη.

'Ηβρανε σωστή άνάπαψη ύστερ' άπ' εκείνη τήν κούραση που είχανε κ' οι δύο τους. Στο σπίτι μέσα ήτανε μόνο ο Γέρο Σολομώντας κι' ο αδελφός του Χιράμ που κάμνει και τή δουλειά τού σπητιού, κ' ή μόνη του επιθυμία ήτανε νά πάρη κι' αυτός καμιά φορά νά δ'η τήν 'Ιερουσαλήμ. Κοντά τ'ά μεσνοίχτα άκούνε ένα δυνατό χτύπημα στην έξορτα τού σπητιού. Βλέπουν άπ' τ'ό παραθυρο, και τί νά διούν; δύο βαρβάτα άλογα με μιάν ταλίκια και βγαίνουν άπό μέσα δυό μαυροφρεμένοι καλόγεροι. Ρωτά λοιπόν ο Σολομώντας τί θέλουν, και τού λένε πως ένας καλόγερος έφυγε άπ' τ'ό Μοναστήρι κρυφά έχτες τ'ό βράδυ, και ξέρουν πως είναι μέσα, και θέλουν και καλά νά τόν διούν. Τάκούει ή Ρεβέκα κατατρομασμένη και τρέχει στο Διαμαντή και τού τ'ά λέγει όλα, και σε τί κίντυνο ήτανε κ' οι δύο τους, δεν έχασε όμως τ'ό θάρρος εκεί κι' άφου σκέφτηκε κομμάτι, άρπάζει τ'ά καλογερικά ρούχα τού Διαμαντή και τρέχει στο Χιράμ. Τήν βλέπει ο κακομοίρης με μάτια άνοιχτά σ'ά στρείδια, και τήν ρωτά τί τρέχει. Τότες ή Ρεβέκα τού διηγείται πως ήρθανε άπ' τ'ό Μοναστήρι νά πάρουνε τ'ό Διαμαντή με τ'ό στανιό, κι' ο μόνος τρόπος νά τόν σώσουνε είναι νά φορέση αυτός τ'ά καλογερικά ρούχα του και ν' άφήση νά τόν πάρουνε άντις τ'ό Διαμαντή γιατί δεν είναι φόβος νά τόν γνωρίσουνε μέσα σε τέτοιο σκοτάδι. Θά τόν πάνε στή 'Ιερουσαλήμ, που επιθυμούσε κι' ο ίδιος με τέτοια λαχτάρα νά πάγη, κι' όταν καταλάβουν τ'ό παιχίδι που τ'ους παίξαμε, θά τόν αφήσουν, εξ αίτιας που δεν μπορούν νά τόν βάλουν στο μοναστήρι; όντας 'Εβραϊός. 'Ο Χιράμ τ'ό συλλογίστηκε και τ' άπεφάσισε για χατήρι τής Ρεβέκας που πολύ τήν αγαπούσε και τήν υπολόγησανταν. Πήραν λοιπόν οι καλόγεροι τ'ό Χιράμ, νομίζοντας πως ήτανε ο Διαμαντής κ' έφυγαν εφχαριστημένοι. 'Ο Γέρο Σολομώντας που έβλεπε όλα αυτά και έγελούσε κάτ' άπ' τ'ά γένεια του, άπόρησε με τή ζυπνάδα τής Ρεβέκας, και τ'ό παιχίδι που τ'ους έπαιξε.

'Η Ρεβέκα κι' ο Διαμαντής χωρίς νά χάσουνε καιρό, έφυγαν τ'ά ξημερώματα πριν άκούη ή ήλιος ανατείλη στην πεδιάδα τής Γερικώς και κατέβηκαν σ' άκρογιάλι τής νεκρής θάλασσας, όπου τ'ό καίκι τ'ους περίμενε, και τ'ους πήρε στή ξενιτιά μακριά άπό τ'ά βάσανα και τις τρομάρες που τ'άβηξαν.

Με νίκησαν τ'ά μάγια σου, ορθόστηθη 'Οβαδίτσα, και μπρός στο λάγνο πόθο σου, ή φλογερή σου άνάσα, Σά νάσταξες στα σπλάχνα μου τής ήδονής τάφιόνι και πιθυμιάς γαργάλισμα συντάραξε τ'ό αίμα.

Κι άντριχίλιες διάβηκαν άφές στα δάχτυλά μου. — Σπλάχνος, άθών χειλιόμα και άγκαλιασμέ άχτιών, Μαλλιά, που τής Πατρίδας μας ζυπνάτε κάποιο θάμα και λαμπρές με δένετε κι άσπαστες άλυσσίδες, και μάτια έσεις, που γλάρωμα τ'ό βλέφαρά σας βρέ χει' Λίμνη, που καθρεφτίζεται ψυχή φυλής άκέριας, 'Αφήστε με νά θυμηθώ κι αφήστε με νά νοιώσω

Θεία γητεία θαμάζοντες τ'άφάγαδου κορμιού της, τή γύμνια τή χλωμόλοφη και τήν πλαστικοσύνη, Τρισμέκωρη άνάσταση μιός φεγγερής 'Ελλάδας.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΝΙΟΤΗΣ
NASSY — ΣΤΟ ΛΟΥΤΡΟ
Του Σπήλιου "Αδία

Με νίκησαν τ'ά μάγια σου, ορθόστηθη 'Οβαδίτσα, και μπρός στο λάγνο πόθο σου, ή φλογερή σου άνάσα, Σά νάσταξες στα σπλάχνα μου τής ήδονής τάφιόνι και πιθυμιάς γαργάλισμα συντάραξε τ'ό αίμα.

Κι άντριχίλιες διάβηκαν άφές στα δάχτυλά μου. — Σπλάχνος, άθών χειλιόμα και άγκαλιασμέ άχτιών, Μαλλιά, που τής Πατρίδας μας ζυπνάτε κάποιο θάμα και λαμπρές με δένετε κι άσπαστες άλυσσίδες,

Και μάτια έσεις, που γλάρωμα τ'ό βλέφαρά σας βρέ χει' Λίμνη, που καθρεφτίζεται ψυχή φυλής άκέριας, 'Αφήστε με νά θυμηθώ κι αφήστε με νά νοιώσω

Θεία γητεία θαμάζοντες τ'άφάγαδου κορμιού της, τή γύμνια τή χλωμόλοφη και τήν πλαστικοσύνη, Τρισμέκωρη άνάσταση μιός φεγγερής 'Ελλάδας.

Θερσιτής 20/06. Γ. ΣΤΕΦΑΝΗΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΚΙ ΑΛΛΟΣ ΑΙΓ' ΤΗΝ ΚΩ...

Φίλε Νουμά, 'Εχεις ιδέα για Timeson; 'Α δεν έχεις διάβασε τήν «'Ακρόπολη», και μάλιστα τής περασμένης Τρίτης που καυτηριάζεται ή «'Ιλιάδα» τού Πάλλη, για νά καταλάβεις τί έστ'ι βερούκοκο. Είναι χυδαία, λέει ή μετάφραση τού Πάλλη και γέλασε ο κ. Timeson κι άγανάχτησε ο λοστρόμος τού καραβιού γιατί «του χαλούσαν τή γλώσσα» κι άραδιάζει ο σαχλογράφος τής «'Ακρόπολης» λέξεις κοφίτες άπαντωτές έτσι ως είδος «κιδωτίδια σαχλαροπήκτων και δίσκους πλήρεις τρωγαλιών».

Τί φρονεί ο κ. Timeson για τήν «'Ιλιάδα» ποτέ δι φρονίσταμε νά μαθεύμε. Ξέρουμε μοναχά πως ή «'Ακρόπολη» άμα τυπώθηκε ή «'Ιλιάδα» σε βιβλίο, τήν άνακήρυξε άριστούργημα και εΐπε πως ή θέλουμε νά φτιαξούμε στρατό πρέπει νά εφοδιάσουμε κάθε τρωασιώτη με ένα άντίτυπο 'Ιλιάδας κι άπορούμε πως ή ίδια ή «'Ακρόπολη» σ'ουόγραφε τ'ά γενναία αυτά λόγια επιτρέπει σήμερα σ' ένα κύριο λογιώτατο νά λερώνει τις στήλες της με τέτιες άνοησίες.

'Ο λογιώτατος αυτός μας έρχεται άπό τήν 'Ιταλία, πούναι, άλλοιμονο! και πρόξενος. Δεν έχει λοιπόν άκουστά πως ο σοφός Pavolini άνακήρυξε άριστούργημα τή μετάφραση τού Πάλλη; Δεν έχει άκουστά πως τή βράβεψε κάποια σοφή έταιρία στο Παρίσι; Καθηκε επιτέλους τ'ό νερό στην 'Ιταλία για νά ζετσιμπλιάσει τ'ά μάτια του και νά ιδεί τί γίνεται γύρω του;

'Εκείνο που μ' άπελπίζει δεν είναι οι σκουριασμένες ιδέες τού κ. Timeson, μ' ή έπίσημη άντιπροσωπεία μας στο έξωτερικό που τή διαχειρίζονται Κλέωνες και Timeson κι άλλοι τέτιοι στενοκέφαλοι.

Γνώφος και ζόφος και ψόφος!... 'Ο φίλος σου ΜΟΝΟΜΑΤΗΣ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

'Ενας προγονοθρεμένος κύριος, ο Δήμαρχος Τυγίας, επειδή έτσι τ'όθελε, έλλαξε τ'ά όνόματα μρικώ χωριών τού Δήμου του... επί τ'ό προγονικώτερον.

— Τ'ό Πυαλί τ'όκαμε 'Αθήναιον, τ'ό 'Ιμπραΐμ 'Εφέντη τ'όκαμε 'Ερμείον, τ'ό 'Ομέρ Τσαούση τ'ό βάφτισε 'Αμύκλας, τ'ό Δεμίρι τ'ό εΐπε 'Ηρύκλειον κτλ.

— 'Ο κύριος αυτός λέγεται Μπομπότας! Τί πρόστιχο όνομα! Πώς δεν τ'ό προγονοποίησε κι αυτό;

— Στο πείσμα του όμως τ'ά χωριά θά κρατήσουν τ'όνομάτους, καθώς κράτησαν τ'όνομά τους κ' οι Τζιτζιφιές που μερικοί λόγιοι κύριοι θελήσανε νάν τις μεταμορφώσουνε σε Μεσαίον Φάληρον!

— 'Ανγκαζόμαστε νά κάνουμε μιάν δήλωση εδώ, πως ο θεατρικός συνεργάτης μας κ. Α. Σιγανός άποφάσισε νά μ'ήν κάνει καθόλου λόγο για τ'ά πατριωτικά δράματα που παίζονται στα καλοκαιριάτικα θέατρα, όχι άπό σεβασμό προς τήν Τέχνη, άλλ' άπό σεβασμό προς τήν πατρίδα.

— 'Επιμένοντας στην άπόφασή του δεν έγραψε σημεριούτε λέξη για τόν «Καποδίστρια και τούς Μαυρομιχαλαίους», αν και εΐχε πολλά παινετικά νά πει για τόν κ. Λέοντα.

— Οι άστυφύλακες άπεφάσισαν νά παρατηθούνε γιατί λέει, ο νέος άστυνομικός νόμος τ'ους άναγκάζει «ή νά παραιτηθούν ή νά παύσουν έχοντας συνείδηση τής άποστολής και τού προορισμού των».

— Τέτια συνείδηση, θαρρούμε, δεν τήν είχανε για νά φοβούτανε μήπως τή χάσουν.

— 'Ο κ. Ν. Παπαγεωργίου διάβασε στα γραφεία τού «Monde Hellenique», τή «Σελώμη» τού 'Οσκάρ Ουάιλντ, μεταφρασμένη άπό τ'ό Νίκο Παριώτη.

— 'Η μετάφραση κρίθηκε άριστούργηματική.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΚΕΡΔΟΣ 352,245 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναι! 352,245 δραχμάς έδωκε μέχρι τούδε τ'ό γραφείον τού τραπεζομεσίτου κ. 'Ιω. Φωτίου εις τ'ους πελάτας του. 'Ητοι εκ τ'ών άγοραστ'ών λαχειοφόρων έμολογιών εκ τού γραφείου τού έχουν κερδίσει διάφορα πριά, άνερχόμενα εις τόν στρογγυλόν αριθμόν 352,245 δραχμών.

'Ο κ. 'Ιω. Φωτίου θέλει ν' άναβιβάση τ'ό ποτόν τούτο εις 1,000,000 δραχ. και καλες τ'ους θέλοντας ν' άγοράσωσι τ'οιαύτην νά προσέλθωσιν εις τ'ό τυχερόν γραφείον του, όπου πάντως θά κληρωθ'η μετ' άμοιβής έμολογία τις και τί χαρά νά είναι ή πρώτη με τ'ας 70,000 χρυσάς δραχμάς τήν 17 'Ιουνίου έ. έ. ότε γεννήσεται ή κλήρωσις.

'Οσαύτως εγγράφονται μέλη τού ύπο τήν Προεδρείαν τού κ. 'Ιω. Φωτίου «Ταμειυτηρίου» διά τον λαόν άναγνωρισθέντος διά τού άπο 1 'Ιουνίου έ. έ. Β. Δικτάγματος, με διδράχμους μηνιαίας καταθέσεις.

ΦΟΝΟΓΡΑΦΟ

'Από Πέμπτη σε Πέμπτη.

'Υπουργός 'Εσωτερικών ο Ν. Καλογερόπουλος

Στοιωμοί. 'Αθήνα 1, 'Επαρχίες 7.

Λαθωμοί. 'Αθήνα 5, Περαιάς 4, 'Επαρχίες 15

Κλειριές. 'Αθήνα 5, Περαιάς 6, 'Επαρχίες 1.

'Απαγωγές. Περαιάς 1.

Τή βδομάδα αυτή είχανε και δυο βρεφοχρονίες μιάν στον Περαιά.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ